

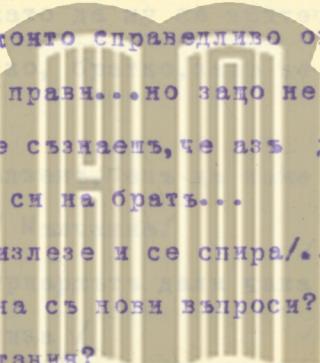
61

Мара / Мъра живеа редъ и откакто ти излила / като напълсва името, кога
II. Приближава се, огледва се наокоро и застава предъ сестра си.
Мара. / Оборила глава, непогледва/
/ Дочулъ ти в душа сърдца слънчо / Нискала ли, че аз е обичана
дълго мълчание.

II. Сестро, Тукъ е твоя братъ.
Мара. Азъ нѣмамъ братъ.

II. Тъй! / Като ударенъ въ главата, отпуша се на столъ и хваща глава
възелъ сърдца / Ти съвсемъ изгубилъ сърдечната сълзичка / Гаря е избърна отъ
губелъ / Сестро, азъ страдалъ / Ти съвсемъ изгубилъ сърдечната сълзичка /
/ Вдигната глава твърдо / Недѣй намъсва името на България.
II. А какво е българия безъ своя царь?
Мара. А какво е българия безъ Драгомира; безъ нейния прѣданъ и садотвер-
тъ спогодено да действувахъ и праведахъ!
женъ българинъ?

II. Слушай ..сестро... искахъ да не назвамъ думата сестро, слѣдъ като
ти отричашъ моето братство, но азъ мисля...
Мара. Какво мислишъ?

II. Азъ неотричамъ, че сторихъ много грѣшки.. признавамъ, че тая ноќь
станахъ такива нѣща, които справедливо огорчиха душата ти... че ти и
патриархъте сте били прави... но защо не искашъ да разберешъ, че другъ
находъ нѣмаше, защо не съзнаешъ, че азъ действувахъ въпрѣки волята
си, въпрѣки чувствата си на братъ...

Мара. / става, полита да излезе и се спира/...но Какво ?... защо азъ
трябва да бъда терзана съ нови въпроси? защо трябва да бъда поста-
вена предъ нови изпитания?

II. / Съ умиление/ Мислишъ ли, че азъ не съмъ измъченъ; че азъ не съмъ
подложенъ на изпитания; че азъ не съмъ поставенъ на разпятие... Ми-
гаръ е леко на братъ, кога се раздѣля отъ сестра; Мигаръ е приятно
на единъ царь, когато постъпва тъй жестоко съ своя най смѣлъ, най
честьенъ воевода !

Мара. Така! признавашъ ли, че Драгомиръ бѣше най смѣлия, най храбрия, най
възложнатъ, честния българинъ?

II. Боже мой ! Но нѣма ли ти да се съгласишъ, че надъ всичко стон Бъл-
гария...
Мара. България- да!... не разни Никодимовци, Владиславовци...
II. По дяволитъ тия... Само да се мине бурята- ти ще видишъ... азъ ще се
оттърва отъ тѣхъ.. Тѣ ще изкупятъ горчиво сѫдбата на Драгомира!
Мара. Азъ се съмнявамъ.

II. Вървашъ ли обѣта сторенъ въ чмето на нашия роденъ край, въ нашата
татковина... нима за тебе България...